

ЧУДНИЯТЪ КАМЪКЪ

Живѣеше на свѣта единъ човѣкъ. Той не бѣше богатъ, но имаше единъ много чуденъ камъкъ. Този камъкъ бѣше необикновено хубавъ: въ него се преливаха всички цвѣтове на джгата, и ту блестѣше като слънчеви лъчи, ту сияеше въ сребърно сияние. Освенъ туй, тоя камъкъ имаше чудното свойство да прогонва скръбта и да прави радостенъ всѣкиго, който погледне на него.

Стопанинътъ му бѣше много щастливъ, загдето има такова богатство. Той постоянно му се любуваше и най-грижливо го криеше отъ всички, като се боеше да не му го откраднатъ.

Еднѣжъ, когато стопанинътъ бѣше излѣзалъ отъ къщи, вжтре влѣзоха деца и видѣха камъка. Тѣ останаха очудени и почнаха да се радватъ на хубостта му. А камъкътъ горѣше още по-ярко, още по-чудно блестѣше и веселѣше сърдцата имъ. Но, когато се върна стопанинътъ, той се натъжи и грубо изгони децата. После взе и скри камъка.

Тогава камъкътъ почернѣ, и по него се явиха сълзи. Човѣкътъ разбра, че е постъпилъ зле и се изплаши. Помисли, че вече никога нѣма да види камъка свѣтълъ и хубавъ. Цѣла нощъ се мъчи отъ тия мисли и, когато къмъ сутринята се унесе въ тежъкъ сънъ, той чу гласъ:

— Безумецо, какво правишъ ти? Богъ е зъздалъ това съкровище за радостъ на всички и ти го е далъ като незаслужена милостъ, а ти го скри отъ очитѣ на хората. Засрами се!

На другия день човѣкътъ отвори широко вратата на своята къща, и всички, които желаяха, отиваха да се любуватъ на чудния камъкъ. А той блестѣше още повече и лѣкуваше скърби, неволи и нерадости.

Неизказано щастливъ стана и неговиятъ стопанинъ.

Татяна Кондратенко